

Sygn. akt III Ca 2779/19Dz.U.2015.0.1800 - Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2019 r., wydanym w sprawie z powództwa N. S. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi :

1) zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz N. S. kwotę 57.306,60 (pięćdziesiąt siedem tysięcy trzysta sześć i 60/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot:

a) od kwoty 30.343 (trzydzieści tysięcy trzysta czterdzieści trzy) złote od dnia 7 marca 2018 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 26.963,60 (dwadzieścia tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt trzy

i 60/100) złotych od dnia 20 marca 2019 roku do dnia zapłaty;

2) oddalił powództwo w pozostałej części;

3) zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz N. S. kwotę 3.634 (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;

4) nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 3.501,54 (trzy tysiące pięćset jeden i 54/100) złote tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od zaskarżonego orzeczenia wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie pkt. 1), pkt. 3) i pkt. 4).

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) art. 328 § 2 k.p.c. (obowiązującego w brzmieniu do dnia 6 listopada 2019 r.), a obecnie art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wyjaśnienia w sposób racjonalny w uzasadnieniu wyroku przyczyn odmowy wiarygodności dokumentowi urzędowemu w postaci notatki policyjnej ze zdarzenia (oraz nie odniesienie się do mocy dowodowej dowodu z zeznań świadka B. S.), a jedynie ograniczenie się do stwierdzenia, że funkcjonariusze nie byli naoczniymi świadkami sytuacji i wobec powyższego zasadnym jest uznanie za wiarygodne jedynie zeznań powódki podczas, gdy notatka policyjna została sporządzona bezpośrednio po zdarzeniu szkodzącym na podstawie zeznań naocznego świadka zdarzenia i samej poszkodowanej, a następnie przez nie potwierdzona i wynika z niej jednoznacznie, że powódka podczas zmiany miejsca nie trzymała się poręczy i nie ma podstaw do dania wiary przedstawionym na potrzeby postępowania odmiennym twierdzeniom powódki, tj. okoliczność wynikająca z dokumentu, któremu odmówiono wiarygodności jest podstawą wyłączenia, ewentualnie ograniczenia odpowiedzialności pozwanego za zdarzenie szkodzące,

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 248 k.p.c. poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i nieustalenie istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, iż do zdarzenia doszło na skutek wyłącznej winy poszkodowanej, ewentualnie jej przyczynienia się w znacznym zakresie z uwagi na nietrzymanie się poręczy w trakcie zmiany miejsca podczas podróży autobusem, która to okoliczność wynika z notatki policyjnej ze zdarzenia szkodzącego sporządzonej na podstawie zeznań naocznego świadka B. S. oraz samej poszkodowanej, a nadto przyznanej w toku likwidacji szkody w piśmie „reklamacja przesłanego pozwanemu drogą mailową w dniu 9 lutego 2018 r.,

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 258 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie w postaci wybiórczej oceny dowodu z zeznań świadka i nieustalenie istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, że naoczny świadek zdarzenia przedstawił funkcjonariuszom wszelkie okoliczności zdarzenia zgodnie z prawdą, a w ramach przedmiotowego postępowania sądowego, z uwagi na znaczny upływ czasu, nie był w stanie przypomnieć sobie pewnych okoliczności, tj. na nieustalenie powyższego uznano za w pełni wiarygodne twierdzenia powódki istotnie odmienne od ustaleń poczynionych przez funkcjonariuszy w notatce ze zdarzenia sporządzonej na podstawie zeznań naocznego świadka zdarzenia,

d) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 248 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w postaci wybiórczej oceny dowodu w przesłuchaniu stron i dowodu z dokumentu w postaci notatki policyjnej i ustalenie w sposób sprzeczny z rzeczywistym stanem rzeczy, że powódka trzymała się poręczy, podczas gdy z dokumentu sporządzonego przez osobę niezależną od strony postępowania wynika przeciwny stan faktyczny,

e) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące poczynieniem ustaleń w sposób sprzeczny z rzeczywistością, że trzymanie się przez powódkę poręczy i uchwytów jest okolicznością bezsporną, pozwany dysponuje nagraniami z kamer autobusu, podczas gdy nagrania z dnia zdarzenia nigdy nie zostały przekazane pozwanemu, a jedynie udostępnione do wglądu, stan zdrowia powódki, w tym stwierdzone u niej choroby współistniejące wiążące się z niekontrolowanymi utratami równowagi u osób starszych, nie miały wpływu na wystąpienie zdarzenia szkodzącego,

f) art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez ustalenie, iż pozwany nie udowodnił swojego twierdzenia o nietrzymaniu się przez powódkę poręczy jedynie z uwagi na nieprzedstawienie nagrania w sytuacji, gdy pozwany dysponował i złożył w toku postępowania dokument urzędowy o tożsamej wartości dowodowej jak nagranie, tj. wbrew twierdzeniu Sądu pozwany sprostał nałożonemu na niego ciężarowi dowodu,

g) art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego kardiologa skutkujące niepoczynieniem przez Sąd orzekający ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, m.in. tego czy stwierdzone u powódki choroby samoistne przewlekłe, m.in. nadciśnienie tętnicze miały wpływ na wystąpienie zdarzenia szkodzącego z uwagi na występujące przy ww. schorzeniu u osób starszych niekontrolowane utraty równowagi mogące być przyczyną upadku w dniu zdarzenia szkodzącego;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 435 § 1 k.c. w zw. art. 436 § 1 k.c. w zw. z § 11 ust. 4 regulaminu MPK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem odpowiedzialności za zdarzenie w sytuacji gdy doszło do niego na skutek wyłącznej winy poszkodowanej, która jest przesłanką egzoneracyjną w przypadku odpowiedzialności na zasadzie ryzyka,

b) art. 362 k.c. w zw. z § 11 ust. 4 regulaminu MPK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące nieustaleniem co najmniej przyczynienia się powódki do wystąpienia zdarzenia szkodzącego, w sytuacji gdy mimo ciężącego na niej obowiązku trzymania się poręczy podczas korzystania z miejsca stojącego w autobusie, zmieniając miejsce, nie dopełniła wskazanego obowiązku,

c) art. 444 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące zasądzeniem kwoty odszkodowania w rażąco wygórowanej kwocie stanowiącej pochodną uznania za zasadny zwrot kosztów opieki sprawowanej przez osoby trzecie w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego nie wynika, iż członkowie rodziny powódki w związku z opisaną aktywnością utracili jakikolwiek dochód,

d) art. 445 § 1 k.c. przez błędną wykładnię pojęcia „suma odpowiednia”, co skutkowało przyznaniem na rzecz powódki kwoty rażąco zawyżonej w stosunku do doznanej krzywdy (niezależnie od braku podstaw do przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności za wystąpienie zdarzenia szkodzącego), w szczególności biorąc pod uwagę orzecznictwo w sprawach zbliżonych,

e) art. 481 k.c. w zw. z 817 § 1 k.c. poprzez zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia poprzedzającego datę wyrokowania do dnia zapłaty w sytuacji, gdy w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero po chwili wyrokowania.

W konkluzji wniósł o:

- 1) zmianę rozstrzygnięcia w zakresie rozstrzygnięcia poprzez oddalenie powództwa w całości,
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności za wynik sprawy,
- 3) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci korespondencji mailowej celem stwierdzenia, że nagrania z monitoringu nie obejmowały fragmentu autobusu, w którym doszło do zdarzenia, a nadto nie były przekazane, a jedynie udostępnione pozwanemu przez MPK do wglądu przez określony czas,
- 4) na podstawie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie i zmianę postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 10 października 2019 r. oddalającego wniosek pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego kardiologa poprzez dopuszczenie wskazanego dowodu na okoliczność wpływu chorób przewlekłych występujących u powódki na powstanie szkody, w szczególności czy zdiagnozowane u powódki nadciśnienie tętnicze pierwotne oraz przyjmowane w związku z tym lekarstwa mogły wpływać na zaburzenia równowagi i wystąpienie samoistnego upadku w dniu 13 października 2017 roku.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji strony pozwanej w całości i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie w tym miejscu. Ustalenia te zostały poparte prawidłową i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów odpowiada zasadom logiki i obejmuje całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., jako że ewentualne wady uzasadnienia mogą utrudnić w stopniu znacznym lub też wręcz zniweczyć możliwość prześledzenia toku rozumowania Sądu I instancji, a tym samym zbędne byłoby odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji. Zarzut ten nie mógł jednak odnieść zamierzonego skutku, gdyż może on znaleźć zastosowanie jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (tak np. w wyroku SN z dnia 7 stycznia 2010 r., II UK 148/09, LEX nr 577847) – natomiast taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie miała miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Ponadto przypomnieć trzeba, że z art. 328 § 2 k.p.c. wynika, że uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać następujące elementy: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, które niewątpliwie są zawarte w sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd uzasadnił również dlaczego notatka sporządzona przez policjantów przybyłych na miejsce zdarzenia nie może stanowić podstawy materiału dowodowego i nie można na niej opierać rozstrzygnięcia Sądu. Przedmiotowa notatka, w której stwierdzono, że N. S. podczas ruszania autobusu nie trzymała się uchwytów, w ocenie Sądu nie może stanowić dowodu z uwagi na to, że policjanci nie byli naoczniymi świadkami wypadku z

dnia 13 października 2017 roku. Ponadto notatka nie jest dokumentem urzędowym. Sąd w uzasadnieniu orzeczenia dokonał oceny mocy i wiarygodności tych dowodów, na których ostatecznie oparł się przy ustalaniu stanu faktycznego, wskazał również dlaczego odmówił nadania mocy dowodowej notatce policyjnej, czego pełnomocnik pozwanej zdaje się nie zauważać. Ponadto na rzekomym niesłusznym pominięciu przez Sąd notatki policyjnej z miejsca szkodzącego zdarzenia opiera większość zarzutów przedmiotowej apelacji.

Odnosząc się w drugiej kolejności do pozostałych podnoszonych przez skarżącego zarzutów naruszenia prawa procesowego, ocenić należy jako bezzasadne zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie przyjmuje się, że zarzut ten może być uznany za usprawiedliwiony tylko wtedy, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, zasadami wiedzy lub z doświadczeniem życiowym. Sprzeczność ta występuje, w szczególności w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika, co innego niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone mimo, że nie zostały one w ogóle lub dostatecznie potwierdzone lub gdy sąd przyjął pewne fakty za nieudowodnione, mimo, że nie było ku temu podstawy. Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może też polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (tak też SN w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. II CKN 572/99, publ. LEX nr 53136 i w wyroku z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, publ. LEX nr 56906).

Jak słusznie zważył Sąd Rejonowy wersja zdarzeń przedstawiona przez powódkę jest spójna, znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym i jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Należy uznać za wiarygodne wyjaśnienia powódki, że w trakcie przemieszczania po autobusie trzymała się ona poręczy, lecz siła bezwładności powstała po ruszeniu pojazdu spowodowała, że powódka - pomimo trzymania się poręczy - upadła.

Z pewnością korzystne dla skarżącego ustalenia stanu faktycznego nie mogą być podstawą uznania za zasadne zarzutów naruszenia prawa procesowego. Wersji skarżącej nie potwierdzają ani zeznania naocznego świadka B. S., która z uwagi na upływ czasu może nie pamiętać wszystkich szczegółów zdarzenia, ani też zgromadzony materiał dowodowy. Skarżący nie przedstawił nagrań z kamery, która powinna była zarejestrować przebieg zdarzenia z dnia 13 października 2017 roku, zaś udostępnienie wspomnianego nagrania pozwoliłoby rozwiać wszelkie wątpliwości co do okoliczności wypadku. W związku z nieudostępnieniem tego nagrania pozwany nie udowodnił swojego twierdzenia o nietrzymaniu się przez powódkę poręczy.

Również zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego kardiologa w celu stwierdzenia czy występujące u powódki choroby samoistne miały wpływ na powstanie szkody (w szczególności czy zdiagnozowane u powódki nadciśnienie tętnicze pierwotne oraz przyjmowane w związku z nim leki mogły wpływać na zaburzenia równowagi) nie zasługuje na uwzględnienie. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji przeprowadzenie wskazanego dowodu nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Strona pozwana nie uprawdopodobniła żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zasadność przeprowadzenia takiego dowodu. Z pewnością nie wymaga tzw. wiadomości specjalnych stwierdzenie, że do upadku podczas jazdy autobusem może dojść pomimo trzymania się poręczy i podczas gwałtownego hamowania, i to niekoniecznie tylko u osób starszych i cierpiących na choroby przewlekłe, mogące mieć wpływ na zaburzenia równowagi.

Przechodząc do powoływanych przez apelującego zarzutów naruszenia prawa materialnego należy podkreślić, że skarżący kwestionując szczegóły poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń i przyjmując poczynione przez siebie korzystne ustalenia faktyczne, zdaje się zapominać, że odpowiedzialność na gruncie art. 435 § 1 k.c. oparta jest na zasadzie ryzyka i wynika z założenia, że samo funkcjonowanie takiego przedsiębiorstwa jak Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w Ł. stwarza niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody, niezależnie od działania lub zaniechania prowadzącego ów przedsiębiorstwo czy zakład. Powódka udowodniła, że jej szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym z ruchem w/w przedsiębiorstwa. Okoliczności sprawy nie dają przy tym podstaw do uznania, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub wyłącznie z winy osoby trzeciej, za którą prowadzący przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności. Drugorzędna pozostaje zatem kwestia czy poszkodowana

cały czas jazdy trzymała się poręczy, ale na skutek gwałtownego ruszenia autobusu nie miała takiej możliwości przez krótki okres czasu, czego rezultatem był upadek poszkodowanej i doznana przez nią szkoda. Z pewnością nie przesądza to o wyłącznej winie powódki. Faktem jest, że powódka korzystała z usług miejskiego przewoźnika. Wbrew twierdzeniom skarżącej, powódka postępowała jak typowy pasażer, nie narażając się swoim zachowaniem na żadne dodatkowe niebezpieczeństwo wynikające z jazdy autobusem. Nie sposób przypisać jej obiektywnie nieprawidłowego zachowania w tym, że nie zdążyła zająć miejsca, w sytuacji gdy kierowca ruszył zbyt szybko i gwałtownie. Byłoby to zaprzeczeniem istoty odpowiedzialności przedsiębiorstwa. W tej sytuacji nie ma również podstaw dla rozważań dotyczących ewentualnego przyczynienia się poszkodowanego (art. 362 k.c.). Mając na uwadze powyższe uznać należy, że w rozpoznawanej sprawie zaszyły podstawy odpowiedzialności pozwanych wynikające z art. 435 § 1 k.c. (MPK z siedzibą w Ł.) i art. 822 k.c. (Towarzystwo (...) S.A.).

Odnosząc się natomiast do podnoszonego przez pozwanego zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. przez niewłaściwe ustalenie wysokości zadośćuczynienia w kwocie rażąco zawyżonej, wskazać należy, że określenie odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powinno zależeć od całokształtu okoliczności związanych z osobą poszkodowanego. Kryteria ich oceny powinny być zindywidualizowane (tak też SN w wyroku z dnia 9 września 2015 r., sygn. IV CSK 624/14, publ. LEX nr 1816575). W orzecznictwie przyjmuje się, że podstawowym kryterium określającym rozmiar należnego zadośćuczynienia jest rozmiar doznanej krzywdy tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność, czas trwania i nieodwracalność ich następstw. Ocenie podlegają również cierpienia psychiczne. Należy brać pod uwagę rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury. Ustalić należy, jak dany wypadek przełożył się na obecne życie poszkodowanego (tak też SN w wyrokach: z dnia 26 marca 2015 r., sygn. IV CSK 317/14, publ. LEX nr 1666914, z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. IV CSK 99/05, publ. OSP 2009, z. 4, poz. 40; z dnia 1 kwietnia 2004 r., sygn. II CK 131/03, publ. LEX nr 327923). Zarzut niewłaściwego określenia wysokości zadośćuczynienia mógłby być zatem uwzględniony tylko wtedy, gdyby nie zostały wzięte pod uwagę wszystkie istotne kryteria wpływające na tę postać kompensaty. Gdyby Sąd uczynił jedno z wielu kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia elementem dominującym i przede wszystkim w oparciu o nie określił wysokość takiego zadośćuczynienia (tak też SA w Łodzi w wyroku z dnia 8 maja 2015 r., sygn. I ACa 1655/14, publ. LEX nr 1712689). Korekta w postępowaniu odwoławczym przyznanej przez sąd pierwszej instancji tytułem zadośćuczynienia sumy pieniężnej możliwa jest wyłącznie wtedy, gdy suma ta rażąco odbiega od tej, która byłaby adekwatna do rozmiarów doznanej krzywdy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 maja 2008 r., sygn. I ACa 199/08, publ. LEX nr 470056, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., sygn. III PRN 39/70, publ. OSNCP 1971, poz. 53, Państwo i Prawo). Wysokość zasądzanego zadośćuczynienia powinna przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną i stanowić realną rekompensatę za całą krzywdę wyrządzoną poszkodowanemu czynem niedozwolonym, za wszystkie jego cierpienia fizyczne i psychiczne (por. wyrok SN z dnia 28 października 2015 r., sygn. II CSK 787/14, publ. LEX nr 1948879, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2012 r., sygn. V CSK 332/11, publ. LEX nr 1228612). Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy wziął pod rozwagę wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia i właściwie ocenił ich wpływ na rozmiar należnego powódce zadośćuczynienia i odszkodowania, w tym za opiekę ze strony osób najbliższych. Powódka nie była zobligowana do wykazania w postępowaniu utraty dochodów przez osoby sprawujące nad nią opiekę. Sąd pierwszej instancji miał na względzie wiek powódki oraz ogólny stan jej zdrowia i fakt, że większość obecnych dolegliwości N. S., w tym istotne ograniczenie możliwości swobodnego funkcjonowania jest rezultatem zdarzenia z dnia 13 października 2017 roku. Wypadek znacznie ograniczył sprawność powódki i była zobligowana do korzystania z pomocy osób trzecich. Wysokość zasądzonych przez Sąd Rejonowy kwoty zadośćuczynienia jest zatem jak najbardziej adekwatna do rozmiaru cierpień powódki, a w konsekwencji należne jej było także odszkodowanie na podstawie art. 444 § 1 k.c. z tytułu konieczności opieki osób trzecich. Nie ma więc w niniejszej sprawie podstaw do dokonywania korekty w zakresie zasądzonych na rzecz powódki świadczeń, w tym również odnośnie wysokości zasądzonych odsetek, o których Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja pozwanej jako bezzasadna podlegała

oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 pkt 1 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

DU.2015.0.1800 - Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w s

Dz.U.2015.0.1800 - Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie